

miðvikan

miðvikan

Wonderful

Händel í góðum hondum

Ernst Dalsgarð

Elfti stíll og vektur óvorturina er tenorinn Ernst Dalsgarð lýstur á pallinum. «Comfort ye my people» – sára vakurt og troystaríkt. Sönnu höfðist rípi úr öndberginu: «Greedy you Harans!» Vö sinu sterku og myndugu rödd fyllir Ernst Lirkjuna eins og var það áttíðjörð frá sjálfum Jesu.

Körö

Her dyrd Harans inn á pallinn. Lett og lívandi – og höllin fyllist við góðum föroyskum kirkilangi. – mætur Harans hefur talað.

Lars Thodberg Bertelsen er bassur

Höfðist það númer er vörðð gerandi at höfðist klavísk stílvörk á ökkara fjórskotu klemm, so er áhugin millum fólk bett vörðð ali stóri.

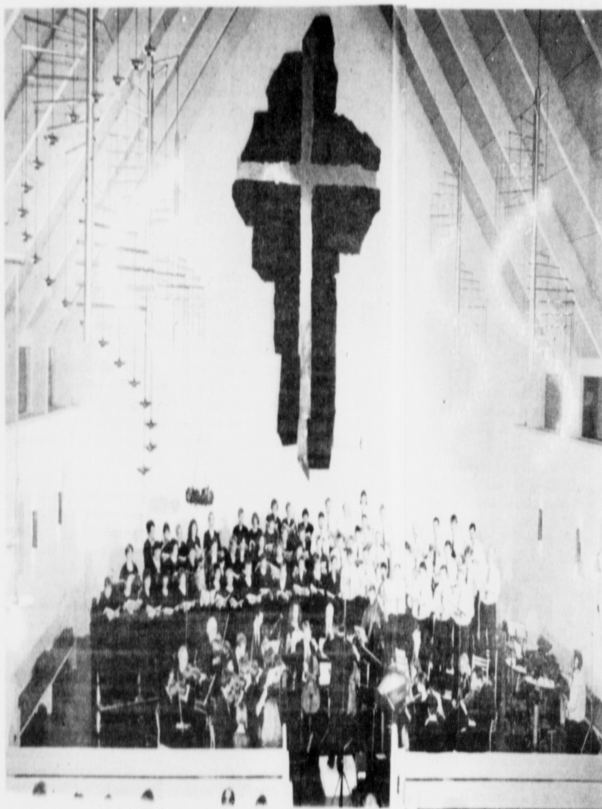
Kröfvin til tilkjar framförsur gerast al sami stóri, nú allar heimur kemur inn í hverja stöva hvinn einasta dag. Einsu kievur áhöfðast meira, hverja ferð þann hefur notað «hugafull stórsta tónleikaförförsu».

Flest allar föroyskir tónleikarar og sangarar eru «amatörar», og sjálfandi er illt at samunbera ökkara heimiliga framförsur við yrkisframförsur, men á gaudakendan hlút eydnast það kortini tónlistahermin ökkara ferð eftir ferð at taka ökkum all á bók.

Messas var einki undantak. Við smittandi eldhugi eydnast það Roland Harald-

«And he shall purify...»

Einn kröfandi korpatur, har drívnegin er

hin sama frá byrjan til enda. Sára nöguv nítar og sára töygð öð. Körð megnahvæl henda þarinn. Klappurinn var sára góður, men kanska ekki serliga «eimplískur» í stöðum. Hesi sanghátur leggur föroynguminn fjart, men föroyskur kórsangarar eru við at koma eftir hesum sanghátum esini, það var henda kórsentinn eitt tyðlét tekinn um.

Sjálfur komi eg ofta at hugsa um sjónleikaran Peter Ustinov, har hann í einum tímalangan ísöðho-öru stendur og gestur og byrjar at klökkinn! Alvarn í hesum skenti er örsáð, at skalt tú tyggja eitt öð so langt og lengi, so skalt tú gerast sára sára neyvi og samfandi, skal áhöfðast annu ekki sveima burtur í huganum, áðven örsáð er fulltöyg.

Góðu tilbíndi

Um komu frölsatans verða horn av Grethe Rottföll, álsangarinn. Ökkestíð, serstakliga violinnar, hefur frá tí. íð hebst skal frá. Sjálf sölin er ekki so vörurik, men körð tekur undir, og sönnur hrist í samföllum millum allt og sopranar.

Bassurinn

Hevur ta tungu appöva at lýsa myrkrið, íð hylur þjóða. Ökkestíð megnahvæl at lýsa dukkarfulla heimin – áðven komu Harans

– fábroyttir tónar og avbrótt stív. Lars Thodberg vísti her sína mjúku rödd: «Gentles shall come...», og skjött vaksandi styrki fram móti ljósinu komu.

Áttan, har fólk í deydskaggans landi skulu sigga það hjarta ljósið, er esini sára spennandi Ökkestíðtykist í villarödd, men skjött hómast ljósið skína íggögnum dapra, dukkarfulla tímáð.

Eitt barn er ökkum fött

Her fer körð av álsara töygð seg. Nöguv dynamiskur, nöps skilti millum kvinnar og menn. «Wonderful» hómast það á hvarfari tungu, og eyðbýtt var, at her var sanggleðin væl samantvinnuð við þögu versing, körð sang henda þarinn sára neyvi og samfandi.

Hirðarnir á markini

Sopranangannan, Maria Láfesken, ber ökkum fram til nýggja testamentið við einu heildar nettari og vakandi rödd. Lýti Maria náttúrulestu á markini henda dagin í desember lýti skjött tveytundur áðven Ökkestíð höfðist valla, sum er það langt húnur. Men knopplega lýtur tí öllum ættum – smámalarkar herskarar, sum sárabá Guð og seiglu. Heður sára Guð í hægsta hómli. – Körð tekur undir við hvíllan

tungu, og öman av lottum í Vesturkirkjunum höfðast trompetar blanda seg í hómast gleðina. Ein sára áttamálkíli lóta.

«He shall feed His flock like a shepherd»

Hetta er ein sára vakur áttá, har allt og sopran syngja saman. Lagið er sára mjúkt og einfalt tálant, og ökkestíð tekkt það yndislega og fróðsela at tóna stíllislega út í rúmið.

Körö

Endar fjarta part við öðnum: «His yoke is easy». Her standa tenorarnir sína töygð við öðnum «easy», íð verður töygð til lítil latti er eftir í hanganum. Men höfðist tálkanska ekki er ökkara styrki, so koma öll væl frá sínumuppgáum.

«Behold the Lamb of God»

Her er körð tyðluga á heimaavelli á teimum röðuga tónunum. Bleytir altar og mjúkur tenorar, djúpi bassar og sára glari sopranar.

«He was despised and rejected of men»

Sára vakurt handað öð Grethe hennar tóna. Sorghin og möll koma svárað ökkestíð stíllu öðnum. Men knopplega gerst ökkestíð ágangandi: «Teimum, íð slögu meg...», og myndin er broytt til rúðleika. Grethe er eftir minnu tykkt væl heit, ta um stíllíkar áttar tæður.

«Surely»

«Men hann var sendur vára synda vegna». Körð fer ökkum ekki eina lóta í ríva. Ös ein megnahvæl tés fram við öðnum: «Ög av sárum hótatsara fingur vit heilsuvi!» «Men harinn fer komu niður á hann ta skúli, sum lá á ökkum öllum». Her kom körð veruliga at standa sína töygð. Steivið er sára

ágangandi, sangararnir renna um kapp við violinnar, og lítil og engin töð er til lívlu millum tónaðarnar. Höfðist væl þekkt í hesi kapprenning, so kendist tyðluga, hveissu það latti, ta kórsangararnir slappa at hvíla á teimum löngu endatönnum.

«Öll, ið siggja meg, háða meg...»

Ein sára vælupplagdur Ernst leggur her upp til körð og bassarar svára allar við miklari megi. Hann á Harann latti sínar leidr. Örvuliga samfandi sanghát, hefur av tenori og bassum, og tésinn av kórnám skjött undir. «Hann hjáti heimin...»

«Hæð hefur brotið mitt hjarta»

Í vörum recitativum og áttum höfðast vit um kvöl og lítlan áttun. Men tenorinn fer seinasta örsáð: «Þú skalt sára teir við jansstong!» Ög vit, ið lýða á, gerast allt meira greið yvir, hvar veruliga tæður í hesum heimi. Her nýtast engi öð, tí tónleikarnir sigur alt.

«Hævíð tykkara hefur, borgið!»

Körð kemur allar við sönnu um at «dyrdarnar kongur skal komu». Við «punkter»-kendum stívi strýkur körð ástáð, og vit, sum fylgja hesum leiki í Vesturkirkjunum, koma löngu tyðluga á ökkum, at allt fer at enda á einum vörurikum endatóna.

«Um Guð er við ökkum, hvor kann fá vera móti!»

Hetta eru matamálkíli öð. Helt kortini, at netti sopranum koma ökkar rættuliga tann myndlegleika, ið göymdur leggur í hesum öðum.

«Harrin heldur síni öð...»

Hetta var örvuliga megnarvör sangur. Mennur legðu lýti og kvinnur sváraðu eins ræstislega á höpu tónunum. Her koma öðrum veruliga til sín rætt.

Vakurleiki, fríður og gleði

Í vörum áttum: «Hov beattill...» í tekkt Maria Láfesken hefur hvar at vísa sitt kvinnar. Áttan var esini vaxandi, og öðrum speglabest yndislega í tónleikunum. Körð tekur undir: «Báðum lýtu um allan heimin». Hetta er stíttur og þróður korpatur.

ur, men kanska gjörðist endinn eitt sinnur tannur.

Ráðagerð

Ökkestíð leggur það mön Harannum saman við heimsins næstu tónunum. Bassarar greiða frá um nýrka hendingarnar, men kemur ökkar rættuliga til sín rætt í tennmálkíli ökkesturflömmunum.

«Situm bond!»

Körð er nú fandi at hita upp til ta stóra finaluna, og Ernst greiður frá við sára myndugari rödd: «Þú skalt sára teir við jansstong!» Ög vit, ið lýða á, gerast allt meira greið yvir, hvar veruliga tæður í hesum heimi. Her nýtast engi öð, tí tónleikarnir sigur alt.

Hallelujah!

Körð er nú á heimaavelli. Trompetarnar eru komnar niður av lottum, og þaukarnar slá fast, at «Harrin er Guð» var hin alvaldi.

Hesin kórsatur er vældikendur, men kortini gleði vit ökkum eins nöps hverja ferð, vit höfðast megnarverk. Það var ein sönn fró at höfðast eldhugað hóp seta eitt so vírbílegt punktum. Ög rómurinn frá áhöfðasturum í örvulíku Vesturkirkjunum ber esini bók um, at fólk höfðu tíkka hetta megnar avrik til sín.

Pauli í Sandagerði

Myndamakar ökkara, Jens Kristian Vang tók myndirnar í Fríðrikskirkjunum, meðan ummælarnir var til framförslu í Vesturkirkjunum.

